

altid været meget ordknap, naar Talen faldt paa hans Ungdom; men saa meget mente man dog med Bestemthed at vide, at han en Gang som Dreng havde været Vidne til, hvorledes Herremanden havde gennempryglet Faderen med sin Stok; og man antog, at denne Oplevelse ikke havde været uden Betydning for hans senere Udvikling.

Emanuel følte i dette Øjeblik et Stik i Hjertet ved at tænke paa, at det kunde være en Voldshandling og ingen Kærlighedsgærrning, som dette Fattigbarn skyldte sin aandelige Oprejsning.

Han blev revet ud af sine Tanker ved, at Væveren pludselig standsede og sagde:

„Ja, for du véd vel, Emanuel, at han endelig har bekendt sin svare Synd? Gud se til ham i Miskundhed!“

„Hvad er det, du siger? Hvem har bekendt?“

„Sogneraadsformanden naturligvis. Hvem tænker du ellers paa?“

„Hvad har Sogneraadsformanden bekendt? ... Jeg forstaar ikke et Muk.“

„Han har omsider ydmyget sig for Vorherre og faaet sit Hjerte til at bekende, at han har levet i Uterlighed. Der er jo nok mange, som længe har haft en Mistanke derom; men man kunde jo næsten ikke tro det muligt, at en Mand,